

Когато отново влязохме в дома на Елма, тя ни покани да разгледаме градината ѝ в задния двор. Тя беше доста обширна, по периферията ѝ бяха насадени много овощни дървета, а вместо ограда имаше така да се каже малинов плет, целият обсапан с едри малини. В градината имаше много лехи с най-различни зеленчуци.

- Сама ли се грижиш за тази градина? - попитах аз Елма.

- Не – засмя се тя. - Децата ми помагат, а в почивните дни и Тона и Хронна. Имам автоматична система за капково поливане, затова не се налага да поливаме ръчно. За окопаване имам няколко различни машини. Разбира се, Тона върши тази работа, защото може да се справя с машините.

- А торенето? - поинтересувах се аз.

- Имам познати, които работят в една индустриална ферма за отглеждане на животни за хранителни вещества – започна да разказва Елма. - Иначе, месо не се консумира директно, а преработено в неузнаваем вид, като се добавя към специални хранителни бисквити, които могат да се поръчат в някои ресторанти. В обичайните бисквити обаче няма животински добавки. Та, от тази ферма мога да си доставям торове, които не са скъпи. Е, има магазини, в които се продават в малки опаковки и цената им излиза най-малко десет пъти по-висока.

- Значи, все пак има нещо като селско стопанство, макар и индустриализирано – предположих аз.

- Да – потвърди Елма. - Освен животновъдни ферми, има и огромни аграрни комплекси, които заемат все още незастроените площи в равнините. В тях се отглеждат предимно зърнени растения, от които след преработка се

приготвят прословутите хранителни бисквити. Добавките, които, според рекламите, правели бисквитите хранителни, се произвеждат в химически заводи.

- Значи, масово се яде химия – направих си извод аз.

- Да, за съжаление – поклати глава Елма. - Хората като мен са на изчезване. Обаче попаднах на много страници в Алахран, където се говори открито против този начин на хранене и се призовават хората да търсят естествена храна, без или с минимална обработка. До преди няколко години това беше смятано не просто за старомодно, а дори вредно и опасно за здравето. Бяха направени опити да се наложи забрана на личното производство на плодове, зеленчуци и други хранителни продукти, но за късмет законопроектите се провалиха. В интерес на истината, самата госпожа Хронхра направи публични изказвания против такива закони, макар и не много ясни. Тя всъщност подкрепяше идеята да се забрани отглеждане на житни растения в личните стопанства като нашето, в дворовете на къщи по островите и в планините. И това, разбира се, не стана.

- Защо житните растения? - не ми стана ясно.

- Защото госпожа Хронхра има интерес да монополизира отглеждането на житни растения – поясни Елма. - Както ви казах, Додранс, мъжът ѝ, е изключително влиятелен в другото измерение. Баща му се занимава с търговия предимно на алкохолна напитка, която се произвежда от житни растения, най-вече ечемик и пшеница.

- И има ли ясни признаци, че госпожа Хронхра иска да монополизира отглеждането на житни растения? - попитах аз.

- На пръв поглед, не – отговори Елма, - но след като потърсих информация от официални източници, забелязах, че всеки път, когато Додранс дойде на посещение в Хронда, посещава и аграрните комплекси за отглеждане на ечемик и пшеница.

- Чия собственост са тези комплекси? -
поинтересувах се аз.

- На множество малки акционери – каза Елма. - Но сред тях има различни групировки, които обединяват мнозинството и налагат свои решения в управлението. Тези групировки фактически никой не може да докаже, че съществуват, но резултатите показват, че групировки на акционерите има. Додранс се среща и с акционерите на тези комплекси, но за какво разговарят, няма информация.

- Донехра се бои някой ден да не се появи и тук тази напитка – казах аз.

- Значи и той е заподозрял нещо – поклати глава Елма.

Докато разговаряхме, се разхождахме сред лехите и Елма откъсваше някой зеленчук и го слагаше в кошницата, която ми беше дала. Накрая тя натежа и ние се отправихме към къщата. Хронна и Леа бяха набрали плодове заедно с децата, а Тона се беше заел с поддръжката на машините, които се намираха в едно помещение, подобно на гараж, в дъното на двора.

Когато занесох в къщата кошницата със зеленчуци, джобният телефон на Тонео издаде някакъв сигнал и той се обади и каза само две думи. После дойде при мен и ми предаде, че Тона имал нужда от малко помощ за поддръжката на машините, ако мога да му помогна.

Веднага се запътих към дъното на двора, като извиках и Тонео да ми превежда.

Тона беше отворил корпуса на една от машините и гледаше във вътрешността ѝ. Като ни видя, усетих, че се зарадва, защото кимна няколко пъти. След това каза нещо на Тонео и той ми предаде, че Тона искал да извади мотора на тази машина, за да го почисти, тъй като при последното окопаване на лехите влязла пръст и можел да се повреди.

- А как е влязла пръстта? - попитах аз.

- Не бил затворен добре капакът – преведе ми Тонео, който съвсем ясно чувстваше, че не е свидетел.

- Добре, само ми кажи къде да хвана – казах аз.

- Застани срещу него и хвани мотора за издадените места отляво и отдясно – Тонео ми предаде думите на баща си. - Когато каже „он дон“, значи „раз-два“, вдигате нагоре и го поставяте долу, на теб вдясно, върху поставената на пода плоскост.

- Добре – кимнах аз, приближих се и хванах мотора, както ми беше обяснил Тонео.

- Он дон – извика Тона и вдигнахме мотора, след което го поставихме на посоченото място.

След това Тона донесе един уред с издадена напред тръба с фуниеподобно разширение накрая. От горната му страна имаше нещо като дисплей, който Тона докосна двукратно и уредът заработи със свистящ звук. Разбрах, че това е прахосмукачка. Тона добре изсмука пръстта от вътрешността на машината и от повърхността на мотора. После Тонео ми каза да хвана по същия начин мотора и след познатия сигнал да го вдигнем и да го върнем на мястото му в корпуса.

Хванах пак мотора и Тона извика „он дон“.

Пренесохме мотора обратно на мястото му и Тона затвори капака старателно. След това извади джобния си телефон и докосна неколкократно дисплея. Машината заработи и се

придвижи към най-близката леха. След това се издигна и застана над средата на лехата, където имаше само пръст. Направо не вярвах на очите си. Тежката може би над петдесет килограма машина висеше на около двацет сантиметра над земята. След това от нея се показа острие с форма, наподобяваща лопатка, и започна систематично да разрохва почвата около растенията, без да ги засяга. Това се извършваше с невероятна скорост. За една-две минути беше окопана една леха, дълга около петдесет метра. След това Тона насочи машината към следващата леха. За около двацет минути по-голямата част от градината беше обработена. Останаха няколко лехи, които бяха по-особени, защото зеленчуците бяха по-нагъсто и машината явно не беше подходяща. Затова Тона я изпрати в гаража и извика оттам друга, с която обработи останалите лехи. Тя имаше не лопатка, а нещо като отвертка и не засягаше растенията.

След като градината беше обработена, се запътихме към къщата, където ни чакаше обядът, приготвен от Елма с помощта на Хронна, Леа и малката Елма.

